

Çocuklar!

Biraz dünümüz, daha çok bugünümüz ama en çok yarınımız:

Perin PİGEY
Koruyucu Aile

Yani her şeyimiz...

Yeni doğmuş, minicik bir kız çocuğunu kucağıma alıp, seve okşaya büyütecektim. Annesinden ve babasından mahrum kalmışlığının derin bir acıya dönüşmemesi için elimden geleni yapacak, onunla gerçek ana kız hayatı sürecektim. Ben doğurmadığım

bir kız çocuğunu büyötmeyi istiyordum. Benim hayalim buydu.

O zamanlar, beni başkalarından farklı kıldığını düşündüğüm bu hedefimin, aslında Çocuk Esirgeme Kurumu'nun kapısını çalan başka birçok kadın ile aynı noktada birleştirdiğini bilmiyordum. Bu kapıyı

çalanların çok önemli bir çoğunluğunun da gönlünde bir kız çocuğu yatıyordu. Benim gibi onlar da olabilecek en küçük bebeği kucaklamak istiyordu. Ve tabii ki bu da yıllarca beklemek anlamına geliyordu.

Daha on beşli yaşlara gelmemişken kurduğum hayal, koyduğum hedef doğup büyüdüğüm toprakların toplumsal değerlerinden şekilleniyordu elbette. Yani eğer gencecik bir gelinsiniz, bir erkek çocuğu doğurmayı düşlersiniz. Ama artık çocuktan umudu kesmiş de Çocuk Esirgeme Kurumunun kapısını çalmışsanız tercihiniz de değişmiştir. Talep ettiğiniz mümkün olduğu kadar küçük bir kız çocuğudur. Rakamlar bunu böyle söylüyor.

Benim bu gerçekle yüzleşmem de Kurumun kapısını çaldığımda oldu. Hadi artık, ben hazırım, bir kız bebek evlat edinmek istiyorum dediğimde en iyi niyetle dört beş sene beklemem gerektiğini öğrendim. Şaşkınlık ve hayal kırıklığı içinde kaldım. Yaşım artık 40 olmuştu ve bu kadar çok beklemek belki de o kapıdan kucağı boş dönmek anla-

mına geliyordu. Koruyucu Aile kavramı da işte bu düş kırıklığına kapıldığım da hayatımı aydınlattı.

“Bazı aileler (...) bütünlüklerini devam ettiremeyip, çocuklarının gereksinimini karşılayamaz hale gelebilmektedirler. Böyle durumlarda, çocuklara yardım edebilmenin en iyi yolu, öz ailesinin koşulları iyileşinceye kadar başka bir ailenin yanında bakımlarının sağlanmasıdır. Bu nedenle, tüm dünyada korunmaya muhtaç çocuklar için en çok tercih edilen bakım şekli, ülkemizde de olduğu gibi koruyucu aile bakımındır.”

Bakanlık tarafından özetle böyle tanımlanan bir seçeneğe sahiptim: Koruyucu Aile olabilirdim. Bir minik kız çocuğu hayalinden dokuz yaşına yaklaşan bir erkek çocuk gerçeğine beni bile şaşırtan bir hızla geçtim. O simsiyah ışıldayan gözleriyle hayatımı aydınlatan delikanlı adayı oğlum ve kırk yaşını yakalamış anne adayı ben kendimizi aynı evde bulduk: Ve bu gün yirmi üç yaşında, esmer, uzun boylu, zeki, esprili, yüksek kavrayışlı, yardım sever bir oğlum var benim.

Yönümü evlat edinme rotasından koruyucu aileye çevirdiğim o günden, bu güne hayat oğlum için de benim için de hiç kolay olmadı elbette. Benim acemilikten ve bilgi eksikliğinden kaynaklanan hatalarımın yanında oğlumun hayata kaygı ile bakmaktan ve ayağının altındaki zemini kaygan hissetmekten kaynaklanan sorunları hayatımızı zorlaştıran temel faktörlerdi kuşkusuz.

Ama yaşamımızı dik bir yokuş tırmanmaya çeviren temel faktör ise sosyal çevre oldu dersem sanırım haksızlık etmiş olmam. Bu en azından bizim hayatımız için böyle. Bu nedenle de kendi serüvenimizin minicik bir özetinin samimi bir şekilde vurgulandığı bu satırları değişmesi gerektiğine inandığım ön yargıları ve yanlış tutumları sıralayarak noktalamak istiyorum.

- “Çocuk Esirgeme Kurumundan çıkarak koruyucu aile yanında yerleştirilen çocuk son derece şanslıdır ve bu şansın kıymetini bilmelidir. Uslu, çalışkan, uyumlu olmalıdır. Onun yaramazlık yapmak gibi bir lüksü yoktur artık. Çünkü bu nankörlük olur.” Oysa çocuk yaşadığı travmaların sonuçlarını ortaya dökecektir. Öfkeli, ürkek, özgüveni düşük, insanlara güvensiz olacak ve bu süreç sadece sevgi ve sabır ile tamir edilebilecektir.

- “Toplumumuzun büyük çoğunluğu anne ve babasından yoksun kalmış bir çocuğu büyütenlere saygı ve sempati ile bakar. Bu değerlendirme, bunu yapacak kişi kendine yaklaşımadıkça böyle olur ne yazık ki. Yani, bunu birileri yapmalıdır ama bizim çocuklarımız değil. Bizim çocuklarımız evlenmeli, kendi çocuğunu doğurmalı, onları büyütmelidir. Sakin ve mutlu hayat sürmelidir onlar.” İnsanlar kendi doğurdukları çocukları bu sorumlulukla büyütüp, böyle isteklerinin olmasından değil olmasından kaygı duyduklarında belki de bu süreçler herkes için daha kolay olabilecektir.

- “Biz çocuklarımızın öncelikle sağlıklı, mutlu, uzun bir hayat yaşamasını diler bu hedef için elimizden geleni yaparız. Bir ömür bu hedefe seferber oluruz. Onlara biçtiğimiz en önemli misyon budur. Diğer her amaç bundan sonra gelir. Başarı gibi, vatana millete faydalı olmak gibi... Ama söz konusu olan Çocuk Esirgeme 'den bir şekilde çıkıp da evlat edinilerek ya da Koruyucu Aile yanına yerleştirilerek hayata tutunan bir çocuk için en temel misyon ise vatana ve millete hayırlı biri olmasıdır. Öyle biri olamayacağı izlenimini uyandırıyor uğraşmaya da hiç gerek yoktur. Buna bir yorum yapmayacağım çünkü objektiviteden kopup incitici olmaktan korkuyorum.

Ben tek başına yaşayan çalışan bir kadın olarak bundan on beş sene önce koruyucu aile oldum. Benim oğlum bugün bir delikanlı. Eğer doğuracak olsaydım, altını çizerek ve onurla söylüyorum O'nu doğurmak isterdim. Onunla varlığıyla zenginleşti benim dünyam. İyi ki var ve dilerim öncelikle daima mutlu, sağlıklı ve huzurlu olur. Tıpkı bunu hak eden her çocuk gibi. Dostlarımin, sevenlerimin ve oğlumun söylediği, takdir ettiği gibi iyi bir insan sıfatını da fazla buluyorum aslında kendim için. Evet, zor yıllar yaşadık ve önemli sorunları devirdik ama sanırım en doğru sıfat şu olabilir benim için: Ben şanslı bir insanım ve bu şans herkese dilerim.